

GRADSKA
"JURAJ SIŽGORIĆ"
SIBENIK
NAUČNI ODSJEK

Poštarina plaćena

Број 3. Број

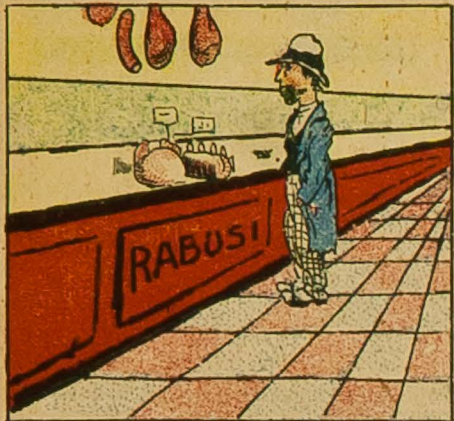
Cijena Din. 2

DJEČJI VJESNIK

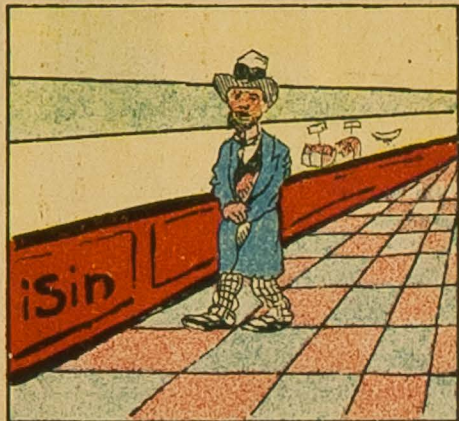
Поучно-забавни лист за наше млађе.

Ручно-забавни лист за наше млађе.

MIJIN SPOMENIK

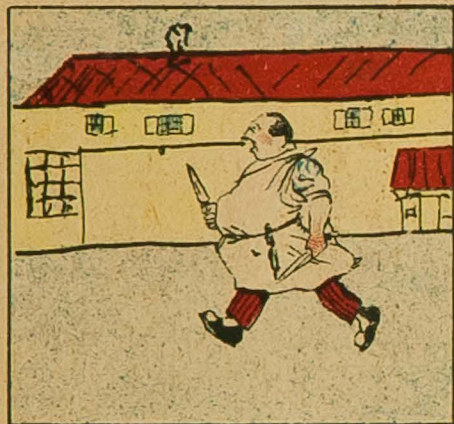
Starac Mijo bez novaca
Sve na šunke oko baca

I kad gazde bilo nije
Pod kabanom jednu skrije

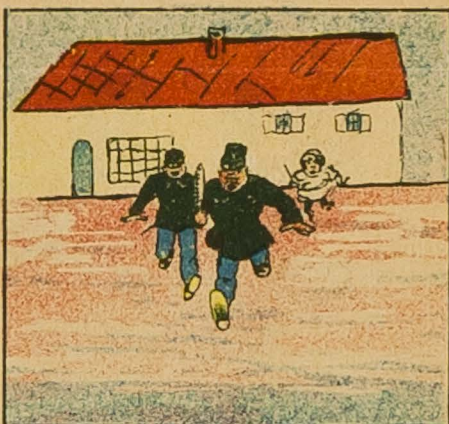
Kad eto ti gazda Franje
Odmah spazi pomanjkanje,

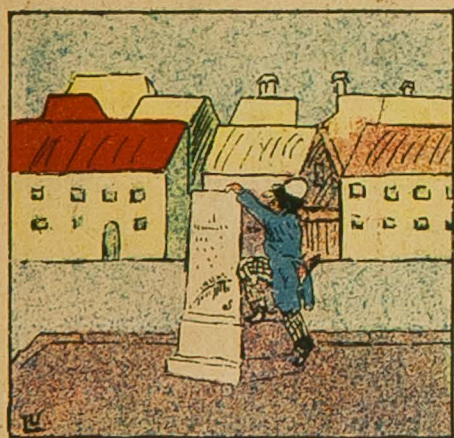
Stade letjet ko bez svijesti
Da redare obavijesti.

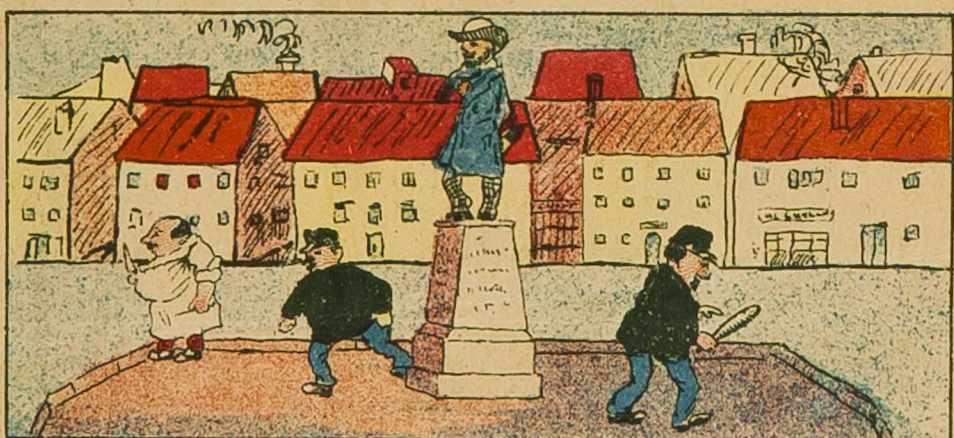
Bježi Mijo - stara svraka -
Ko da ima krila laka!

Al redari eto lete
I za njime bruse pete!

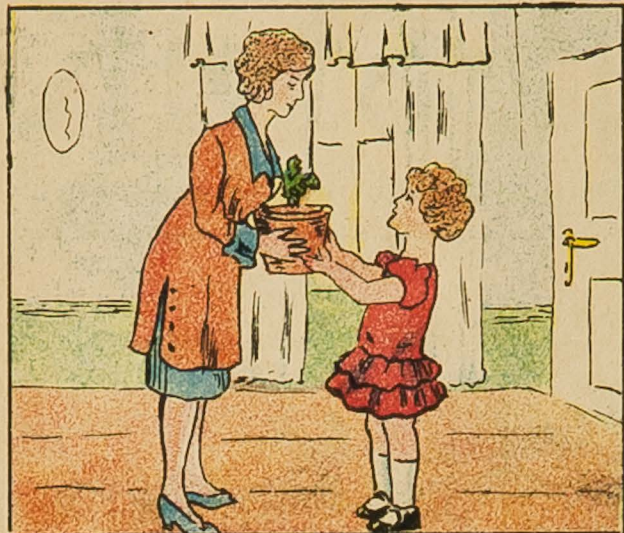
Al gle! jednog spomenika
Bez ograde i bez lika;

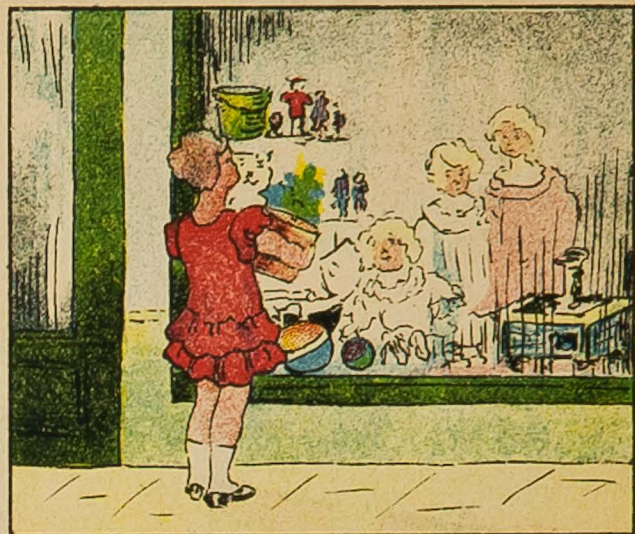
Na nj se penje, i sad stoji
Ko mramorni junak koji.

Dotle Franjo i redari
Lete, viču: « Gdje je stari? »

POLAKO.... POLAKO...!

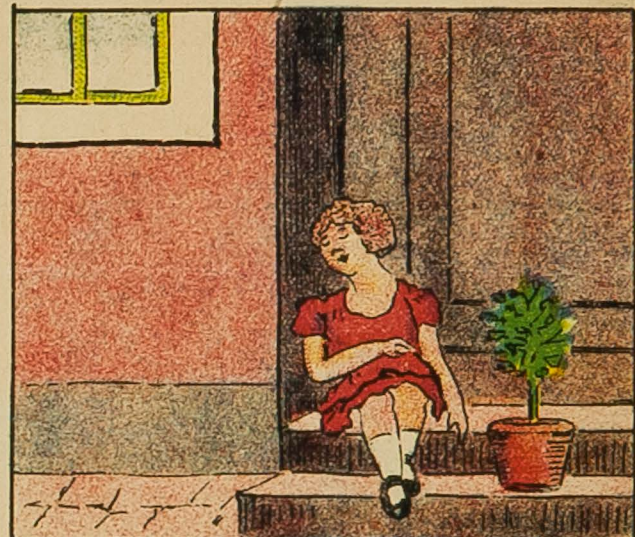
Maloj Anki mama reče:
« Nosi baki ovo cvijeće
Lijepa će joj trešnja cvasti
Haid polako, nemoj pasti! »

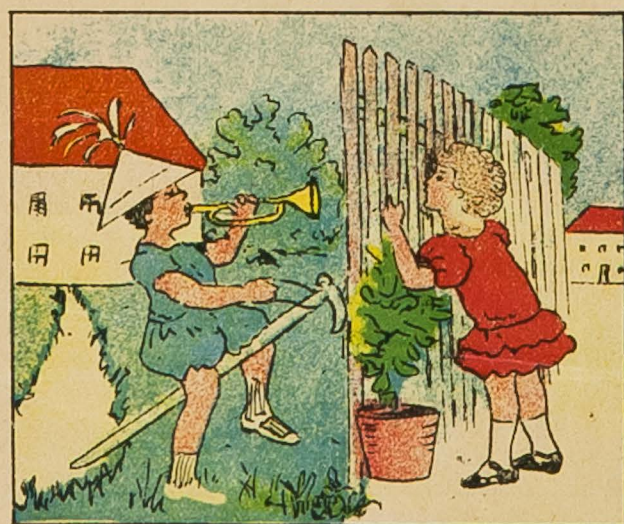
Sve polako Anka idje
U izlogu svašta vidje
Dok ne trči ne će pasti
Trešnja može lijepo rasti....

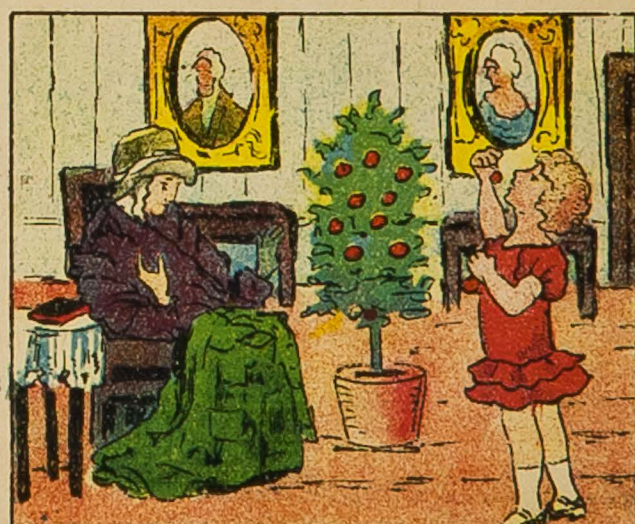
Eto sreće iznenada
Igraju se djeca sada
Gleda Anka, ne će pasti
Trešnja može lijepo rasti....

Sunce peče-vruća glava
Gledaj kako Anka spava!
Barem tako ne će pasti
Trešnja može lijepo rasti....

Maloj Anki uvijek bila
Lijepa glazba puno mila
Ni ovako ne će pasti
Trešnja može lijepo cvasti....

Mnogo, mnogo već je prošlo
Dok je cvijeće baki došlo
Čudom baka stablo prima:
« Već trešanja na njem ima! »

V A Ž N O !

Molimo, ne samo našu mladež, nego i sve koji imaju utjecaja na nju, gospodu, roditelje i odrasle prijatelje, te njihove nastavnike, da nastoje, kako bi se naš list — jedini takove vrste kod nas — što više i brojnije raširio među našu mladež i stekao što više pretplatnika. Jer — kao što kod svih listova — tako i kod našega »Dječjeg Vjesnika« opstanak, napredak i procvat njegov stoji do što većega broja pretplatnika.

Uslijed raznih molba i preporuka nastojali smo, kako smo već obećali, da od sada **Din. 2.** kako bi list bio pristupačniji pojedinoj broja — pačan svakome pa, i najsiromašnjoj našoj djeci.

Godišnja pretplata Din. 20. — (Prodavaocima 25 % popusta)

Pretplate koje su do sada plaćene sa Din. 30. — prepisat ćemo za ovu godinu Din. 20. — a ostatak za polovinu 1928 g.

U onim mjestima, u kojima se dosada nije našao nijedan od gospode, da bi se brinuo oko skupljanja pretplatnika, učtivo i lijepo molimo, da bi se u interesu same stvari odmah netko za to pobrinuo.

Tko nam sakupi i pošalje 5 pretplata dobiva za se cijelu godinu »Dječji Vjesnik« besplatno.

»Dječji Vjesnik« izlazi svakog 1.og u mjesecu.

Čuvaj se.

Ivica je bio jedan od najboljih učenika u cijeloj školi. Kao najmarljivijom i pristojnom dječaku u mjestu, mnogi su mu od njegovih drugova zavidili. Blizu njegove kuće uselio se je jedan činovnik iz velegrada, koji je došao na ljetovanje. Ovaj je imao sina Mirka, koji je bio nestašan i neposlušan dječak, a šta više silno nenavidan. Između Mirka i Ivica sklopilo se brzo prijateljstvo. Ivica je u kratko vrijeme naučio mnogosta od Mirka što on prije nije poznavao. Počeo je pušiti, is početka stidljivo, kasnije i javno. Krao je tuđe vočke. Dolazio je kući pocjepana odijela.

Njegovi dobri roditelji opazili su ovu brzu promjenu kod svog sina i jako su se žalostili. Nastojali su da ga odvrata od Mirka, ali ni lijepe riječi ni batine nijesu pomogle ništa. Ivica je od dana do dana sve gori bivao.

Jadni roditelji nijesu znali što, već ga poslaše babi u primorje, ne bi li se Ivica promijenio. Teškim srcem rastao se je Ivica od svoga druga i plačući ukrao se na kola. Prošla su dva mjeseca što je Ivica otputovao, ali on se nije promijenio. Staroj babi bio je upravo na pokoru.

Nije slušao, razbijao je sve što

mu je dolazilo pod ruku, pušio je kao turčin.

Do malo vremena naučio se je Ivica igrati i na lopte. Igrao je upravo objesno, tako da je jednog dana uhvatio jaku upalu pluća. Nesretni roditelji bijahu skoro ludi — umirao im je jednac. Mirko kad je doznao za sudbinu svoga prijatelja, ljuto se je kajao, zbog boli što je nanio njegovim dobrim roditeljima, koji su mu mnogo puta dali bonbona i lijepih igračkaka, a on im je tako odvrtao.

Jedva se je Ivica spasio od očite smrti, i tek poslije dugo vremena mogao je blijed i slab da se malo prošeta ulicama mjesta. Pokajao se je zbog svoje nesmotrenosti i on je postao opet marljivi i dobri Ivica. Mirko također nije bio više onaj prijašnji nestašni i zločesti dječak, popravio se je i postao je nerazdruživi prijatelj Ivica, kojemu je učinio toliko zla i dobra.

Честитка Мале Лилке

оцу на крсно име

Драги бабо, ја ти желим

Много, много, много љета.

Где год станеш, куд се кренеш,

Свуда нек ти срећа цвета.

Ова песма и честитка

Већа ј' била,

Ал ја, мала, — опрости ми —

Ја је нисам научила.

„Чика Јова“

LISICA i MAČKA.

Talijanski napisao Perini.

Jednoga dana susretne mačka lisicu. Mислеći mačka, da je lisica mnogo učena i u svijetu poznata, zapodjene s njom razgovor s velikim obzirom i osobitim štovanjem.

— Dobro jutro, draga prijateljice! Živite li kako u ovim tegobnim i oskudnim vremenima? — javi se skromno mačka.

— Lisica, puna oholosti, pogleda osorno mačku, a da joj i riječi ne progovori. Napokon će joj:

— Jadna oblizavko, koja si tako pohlepna za sitnim miševima! Ne prestance ih loviš i jedeš, pa opet gladuješ. Pitaš me, kako živim? Ded mi kaži, koji zanat poznaješ?

— Samo jedan; — odgovori mačka.

— Da čujemo, koji? — zapita lisica.

— Kad na me psi skoče, znam se hitro popeti na stablo ili kuću i tako se spasiti; — odgovori mačka.

— I to je sve, što znaš? — porugljivo će lisica.

— Dok ja znam stotinu zanata, s pomoću kojih živim i od neprijatelja se branim. Osim toga imam punu vreću svakakvih zala i jaja, koje u pogibelji, otvorim, i sipljen na svoje protivnike, pa se tako obranim. . . . Ja te veoma sažaljujem; — nastavi lisica. — Hodi sa mnom, da te naučim, kako ćeš se na drugi lakši način od svojih neprijatelja u pogibli osloboditi i spasiti!

Dok je tako lisica govorila, a mačka je pozorno slušala, prisprije lovac s četiri velika psa. Opazi to mačka, popne se za čas na vrh obližnjega hrasta i uvuče se među gusto granje tako, da se nije mogla vidjeti. Zatim stade vikati:

— Otvori vreću, draga lisice, pa se od neprijatelja obrani!

Ali u isti čas navale psi, uhvatiše lisicu i ubiše ju.

I tako svrši ohola i lukava lija, koja je drugim savjete davala, a sama sebi u pogibelji nije znala pomoći. Preveo A. M.

Uredništvo DJEČJEG VJESNIKA rado prima i radove pojedinaca kao pjesmice šale, pripovjesti i ostalo.

Sva pisma i rukopise treba čitljivo napisati i poslati na:

UPRAVU „DJEČJEG VJESNIKA“
ŠIBENIK (Dalmacija)

Siroče.

Piše Mandl, Zagreb.

Nastavak broja 2.)

Lahorić je pirio i nosio sa sobom miris proljetnog cvijeća.

— Majčice ja bih u šetnju! — molio Pavica majku. — Vidiš, kako toplo sja sunce, pa onda taj vjetrić! Taj miris! Majčice, ja bih malo da razgledam proljeće.

Proljeće bi išao gledati? — zapita smiješeći se majka. — E, pa dobro, samo ako si dobar bio.

— Ti najbolje znaeš, da sam bio dobar.

— Znađem ja sve, i čujem. Mara mi je kazala, da si cijelu jednu gredicu u vrtu progazio.

— To je Šekica. Ja sam onda morao za njim da ga otjeram iz bašće.

— Šekica i Pavica, Pavica i Šekica su uvijek krivi! No, ali idemo svakako u šetnju, kad je tako lijep dan; tek ćemo prije užitni.

— Ja ću danas svu kavu ispiti. Ne ćeš me morati karati, što neću da jedem; — obeća Pavica majci, da pokaže, kako će biti danas dobar.

Prema kraju seoca stupala je gospoda Vlastinićka, a pred njom poletkivao Pavica sa Šekicom. Svaki cvijet zanimao je Pavicu i on bi ga najprije pregledao, a zatim ubrao, sabirući tako kiticu za svoju majku.

— Majčice, zar ne ćemo dalje ovuda? — upita Pavica, kad je Vlastinićka skrenula s glavnoga puta na mali puteljak.

— Ne! Mi ćemo ovuda; malo u pohode.

— Komu?

— Dedi.

— To ja ne volim; — promrmlja za se Pavica; ali majke nije smio ljutiti, i pođe naprijed.

Dedo je sjedio pred kućicom i tesao veslo.

— Da l' pravo vidim? to netko skreće k meni. — I dedo protare oči, jer im je slabo vjerovao, i nadnese ruku, pa još oštrije pogleda. — Ma jest! Gospa s malim.. Janjo! eto k nama gostiju!

Snaha izade iz kućice i sva se uzvrpoljila. Baš htjede da nešto upita Dedu, kad li se pokaže između drveća, što su okruživala kućicu, gospoda Vlastinićka.

— Evo nas, Dedo! Dobar dan! pozdravi sa smješkom Vlastinićka.

— Hvala Bogu, da sam Vas dočekao! Već sam mislio, da ću prije pod ledinu, nego Vi k meni.

— Pavica je htio malo u šetnju pa mi pošli do Vas.

— Zlatni sinak! A, evo, gospo, moja snaha!

Janja se zarumenjela, a to joj je mnogo ljepše pristajalo, nego obično bljedilo. Iz kućice se začuo plač.

— Marijan plače. Ne može biti ni časak sam; — nastavi Dedo. — Nego deder, gospo, udite, da ga vidite! Pravi anđelak.

Svi unišli u malu kućicu; Pavica nekako nerado; uvijek se držeć majčinih skutova. Na pragu komorice dočeka ih plačući mali petgodišnji dječčadić.

— Gle ti Perice! Ja sve mislim, da je to Marijan plakao, a kad tamo Perica. Kakvi si ti momak, pa još pred drugima? Ne valja ti posao, brajane!

— Zekonja mi je utekao.

— Samo kad nije veće zlo; a sad se umiri i ne plači! Zar te nije stid pred ovim momkom?

Pavica se malo uslobodio, kao što momku i dolikuje, pa će radoznalo:

— Kakvi Zekonja?

— Kazuj ti to Pavici, a mi ćemo u sobu! — Završi Dedo.

Perica i Pavica ostali sami te časak šutjeli, a onda će Perica:

— Znaš, onaj Zekonja s dugim ušesima.

— A gdje je sad?

— Utekao! Kröz rupu kod vrata utekao mi napolje. — Perica pokaže rupu.

— Ajde, da ga potražimo i ulovimo!

No Perica se nije nadao, da će ga moći tako lako uloviti, pa dodade:

— On je brz. (Slijedi.)

Draga dječico!

Neka nam svaki od vas pošalje svoju adresu i od svojih prijatelja i poznatih, koji žele da se na naš list pretplate e da mu osiguraju što bolji uspjeh.

— Godišnja preplata Din. 20.- —

Naš će uspjeh biti samo Vaš uspjeh; naša zasluga bit će zasluga Vaših roditelja i učitelja.

Đački sastavci.

U ovoj rubrici od sada uvesti će se sve one radnje koje će nam biti poslate od naših mladih prijatelja, kojima preporučamo što više nastojanja.

SIROČE.

Pokraj groba majke svoje, Jedno dijete mirno kleči. Skrštene mu ruke stoje, Tiho šapće ove reči:

„Bože mili, Bože dragi, Primi je u ruke svoje, Daj da ona, Bože blagi, Vidi svete dvore tvoje.“

Tužne su mu ove riječi, Još tužnije suze lije. K'o prikovan ovdje kleči Neka tuga njega krije.

Na grobu je krstić bijeli, Sa kojim se grli dijete, Trepeti mu život cijeli, Tiho šanu: „Zbogom svijete“.

Ratomir D. Matić
II. r. Real. Gim., Sibenik.

Zimska noć.

(slika)

Pao je snijeg Sve je pokrivo bijelim pokrivačem. Polja i njive se bjeliasaju, kad se pomoli mjesec iza oblaka Stabla u šumama posuta su snijegom. Krovovi kuća pokriti su snijegom, a sa dimnjaka diže se lagano dim. U kući povrh ognjišta obješen stoji veliki lonac. Kraj ognjišta sjedi djed, drži u naručaju svog unuka i priča mu događaje iz rata. Svuda je tišina i mir, samo se čuje zvonce na saoni. Na saoni sjedi čovjek zgurao se u bundu od krzna te puši, a fenjer na saoni baca slabu svjetlost po cesti. Telefonske žice su se nategle, a sa njih vise debeli mosuri. U sobi gori peč, kraj peći stoji crni mačak i drijema. Vjetar snažno podrhtava prozorima, a vani se čuje zavijanje vukova.

Raul Huri
uč. III. r. gim. Kotor-Muo

Ptica pjevačica.

1.	2.
Na goru zelenu	U to cvjetan mladi
Sunce zalazilo	S' polja dolazio
Zlatne sipljuć trake	Ptičicu pjevicu
Milici u krilo	U njedrih nosio.
3.	4.
Ptičicu pjevicu	Nedaleko odtud
Sestri darivao,	Sa jelove grane
Ljepu joj krljetku	Krasni ptić doleti,
Spremit obećao	i cijukat stane.
5.	6.
Zarobljena ptica	Seja braji na to:
Mili glas spoznala,	„Cvjetane gizdavi!
i na cijuk tužni	Šta bi nas dvojica,
Tužno uzdisala	da nas tko rastavi?“

Večernji akord.

Tamnim svilenim krilom
Pada večer nad morem
Od zadnjeg cjelova sunca
Zlate se zapadne gore.
Borovi uzduž žala
Nešto tajno šumore
Zadnje se lade žure
Da stignu domaće dvore
A ja ih gledam i pratim
I mislim na daleke žate
Gdje se po kućama malim
Tužne svijetle pale
Mislim na sela pod Učkom
Bijela, draga i mila
Nad njima ponoć je ropstva
Crna razavila krila.

R. Katalinić Jeretov

PREPRODAVAOCIMA!

Najtoplije preporučamo što bolju reklamu
Budući da je ovaj broj „Dječjeg Vjesnika“ štampan u ograničenoj nakladi,
molimo preprodavaoce, da odmah naruče
potreban broj primjeraka.

Također molimo da nam odmah povrate
preostale komade 1. i 2. broja, te pošalju
obračun u koliko to nijesu još izvršili
jer protivnom slučaju neće se poslati
daljnje brojeve.

Pokvareni brojevi ne primaju se natrag.

Златина лутка.

Мала је Злата силно забригута. Њена мала лутка, златно њено чедо, разбољела се, тешко се разбољела. Она лијепа луткица плавих великих очију рудасте, златне косе, — није више онако весела и безбрижна. — Зар да је пусти да умре? Не, не смије, не смије да умре та њена вјерна другарица. — И сва забринута и тужна полети Злата да позове лијечника. —

Лијечник се управо у дворишту играо са својим коњем. Био је то њезин мали брат Драгиша, који је болесну лутку већ толико пута лијечио и излијечио. —

Злата га позове. Драгиша одмах схвати тежину свог позива. Спреми свога коња и брзо се опреми за лијечничку службу.

За трен ока Драгиша је био у Златиној собици. У соби је било доста тамно, само је лагано подрхтавало свијетло воштанице. — У куту је на малој постељици лежала лутка, а до ње је била Злата — сва расплакана. Лијечник је био посве озбиљан. На глави је имао високи очев шепар, а на нос је натакао црне бакине наошале. Очеве паочале није у хитњи могао да вађе.

Лијечник приђе лутки, узме њезино ручицу, да измјери огњицу. — Тишина и нестрљиво чекање.

„Било силно туче, — болест је озбиљна, госпођо“ — намрштено рече млади доктор.

Злати врцну на очи крупне сузе.

„— Молим Вас примакните ми свијећу, госпођо, да видим каквово је лице болеснице“ — заповиједи лијечник!

Заоринута мала мамица донесе воштаницу. Лијечник узе свијећу и примакне је тик уз лице болеснице, и поворно гледаше у лутку.

Наједампут се пламен мало више извије и захвати златне коврчасте косе бебине, које плану једним махом.

Дјеца се скамене. У први час нијесу могли да се снађу и да схвате збиљност. Драгиша се први снађе и брже боље погаси ватру, да не дође до теже несреће, — а Злата је горко плакала за својом милом другарицом, — којој више уистину спаса нема. —

М.

Potpomažite DJEČJI VJESNIK.

Netko suradnjom, drugi širenjem i pretplatom. Svatko na svoj način prema svojoj moći.

ДИЈЕТЕ.

Spjevao F. Hebel.
Preveo A. Šantić.

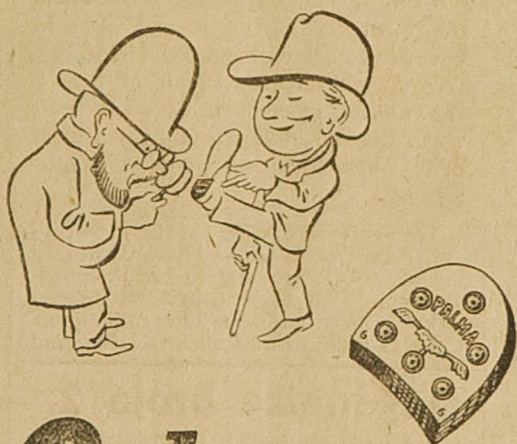
Na odru je mrtva majka,
Po njoj svuda palo cvijeće;
Uz majku se dijete igra,
Majku gleda, od nje neće.

U kosama njenim vidi
Mile, svježje, ruže plave,
Po njedrima sniježni liljan
I ljubice mirisave,

Ono malo sklopi ruke
I protepa: ja te molim,
Daj mi, majko, jednu ružu,
Ta ja tebe tako volim!

I dok ona mrtva čuti
Mali misli spava mati;
Kad dovrši sanak tihi,
Onda će mu ružu dati.

Na prstima lako ode
Vedra duša cvijeća žudna,
I od časa pa do časa
Sluša je li majka budna.

Palma

pete nositi

znači:

nemati iskrivljene
pete!

Dječje čete.

„Juriš, juriš, bračo“

Kliče voda čete:

„Udarimo snažno

Na dušmane kleté“

Prutovi se dižu

Dječje sablje reže,

Voda naprijed juri

Za njim četa seže

„Hajdmo, bračo, hajdmo

Eno dušman čeka

Osvjetlajmo lice

Za cijeloga vijeka.““

Tako hrabri borce

Voda druge čete. —

Zastave se viju

A junaci lete.

Sudare se čete,

Al glave ne gube —

Razdragani borci

Grle se i ljube.

М.

Dječje šale.

Učiteljica: Dragice, ti svoje ime pišeš malim početnim slovima. Zašto ih ne pišeš velikim slovima.

Dragica: Molim, nema dosta tinte za velika slova.

Učiteljica: Što ima krava na nogama.

Marica: — — (Šuti).
Učiteljica: (pomaže): No, pa...
Marica (prihvaća): Papuče.

Učitelj: Ali, Juriću, ti još ne poznaš ni sva slova. Kad sam ja bio u tvojim godinama čitao sam i pisao bez pogreške.

Jurić: E blago Vama! Znak je da ste Vi imali boljega učitelja, nego što ga ja imam. („Vez“)

Jurić je udario na ormar, ali ga ne boli jako.

— I ti nijesi plakao? — pitala ga mama.

— Nijesam, mamo, nije bilo nikoga u sobi! („Vez“)

Gospodar i neiskusno drvce.

Mlado, neiskusno drvce ugleda, kako gospodar ovezuje prućem i trnjem mlado drveće pod jesen, i reče:

— Čemu nas, molim te, ovezuješ i praviš od nas uzalud strašila? Što će ljudi o nama misliti, kad nas ovako nakažene vide?

— Ne miješaj se u ono, u što se ne razumiješ, i ne ističi se, ako ne ćeš, da te ljudi ne osude i da te ne ismiju. Budućnost će te poučiti i uvjeriti, da li sam radio dobro ili zlo; — odgovori gospodar i omota i roptajuće drvce.

Nastane jaka zima. Zečevi se nijesu mogli dokopati hrane u polju, dolazili su u vrtove i ogrizali koru mladoga drveća; došli su i k našim omotanim drvcima, da ih ogrizu.

— Ovdje nema ništa; — rekoše, kad su spazili ovezano stabalje; — lakom je gospodar ovezao dobro stabalce, da ih se ne možemo dotaći. Hajdemo odatle!

Oni uteku, a neiskusno drvce, koje je prije roptalo, reče:

— Sad istom znam, koliko nam je dobročinstvo učinio naš mudri i dobri gospodar. Bez njegove pomoći postali bismo plijenom gladnih zecova i poginuli bismo. Hvala mu! Sada istom spoznajem i veliku istinu njegovih mudrih riječi.

Narodne pitalice i zagonetke.

1. Penta visi, penta zja, penta penti pljusku da. — Zvono.

2. U naše carice troje tkanice. — Kaca (za kupus.)

3. Crni Mile na tjemenu šupalj. — Lonac.

4. Letjele su čelik - guske, Pitao ih čelik - ban:

„Kud letite, čelik-guske?“

„Kud letimo, da letimo! Tebe se ne bojimo.“ —

5. Šum, šumi, grm grmi, bijela gospa van vrvi. — Mlin i brašno

Pošta.

Pet. Ar. Pag. Najljepše zahvaljujemo na poslatim lijepim radnjama. Čestitamo na oporavku. Pismo slijedi.

Ž. Vekarić. Split. Zahvaljujemo Vam na ponudi. Pisali smo Vam i očekujemo odgovor.

R. Huri. Kotor. Sliku treba preduesiti radi jačeg efekta. Vježbajte se mnogo u slobodnim pismenim sastavcima.

Branimir Sokol. Split. Sliku ćemo preduesiti da odgovori tehničar i formatu stranice. Kad nam pošaljete cijelu radnju počeo ćemo sa štampanjem.

Vinko Lupović. Zagreb. Vašu ćemo sliku uvrstiti u V. broju. Nagradu od 100. Din. isplatit ćemo Vam čim list izađe iz štampe. Šaljite dalje.

Miljenko Plasonić. Sinj. Eormat ne odgovara. Uzmite tačne mjere jedne naše stranice. Vježbajte se mnogo u crtanju i bojadisanju. Nagrede se redovito isplaćuju prema vrijednosti poslate radnje.

Iz Uredništva.

Usljed nepridviđenih tehničkih razloga bili smo primorani zakasnit izdanjem ovoga broja. Milo nam je ipak što smo konačno mogli da usprkos velikog požrtvovanja snizimo cijenu od 3 na 2 Din. komad, uvjereni da će se to znati cjeniti osobito kod onih koji našoj djeci zeke dobra. Njima se najtoplije preporučamo.

SA SVIH STRANA, MALOJ SRBADIJI, SRMENA U GRADU PTICA: to su naslova triju vrlo lijepih dječjih knjiga koje smo ovih dana primili na ogled i koje najbolje preporučamo roditeljima. Cena D.10. Knjižara Cvijanović, Beograd

Odgonetke broja 2.

1.) Kraljev hod: Kako posiješ, onako ćeš i žeti.

2.) Ispuštaljka: Maksim - Ilija - n.

3.) Palindrom: Alah — hala.

4.) Logograf: raka, reka, rika, ruka.

5.) Anagram: Istra.

6.) Rebus: po „v“, „u“ cijelo: Povuci, Jelo!

Odgonetači

Петрослава Топоновић, Ерцегонови (Бока Которска) 5. — С. Лукић, Земун 1. — Паško Li vaić, Sušak 2. — Miro Fenić, Zagreb 1, 4, 5.

Zagonetke.

Uređuje PET. AR.

1. Konjićev skok.

pa	kva	baš	do	jo	ne
ni	ti	zar	mo	me	ve
le	vić	ka	ka	to	van
ve	ne	va	zar	že	to
no	ka	ži	ma	jo	se

2. Homonim.

Kažite mi koji to apostol sveti uvek čuva lađe, i zimi i leti.

3. Rebus.

K Hindenburg K

4. Umetak.

U ostrvu našeg kraja umetnuto ime sveca. — Tko ne pozna celog „Zmaja“? Njega vole naša deca.

5. Dopunjaljka.

z	e	m	l	j	a	p	u	s	t	a
s	l	a	d	i	u	s	t	a		
v	i	n	a	v	r	s	t	a		
g	o	r	a	č	v	r	s	t	a	
g	r	a	d	a	i	m	e			
p	o	g	o	d	i	m	e			

6. Skrivačica.

Moja braća sagradiše obe ograde. Kad Jakov ode - svi zaplakaše. Marko Car igra domino. Babi lonac pade.

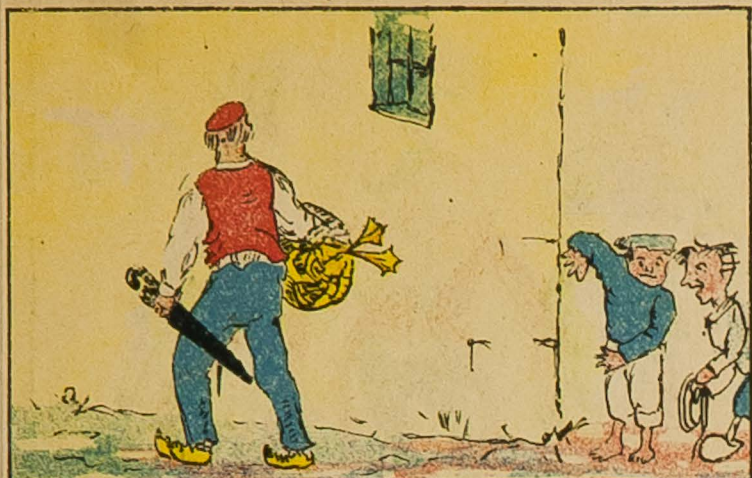
7. Anagram.

Dr. A. Bego

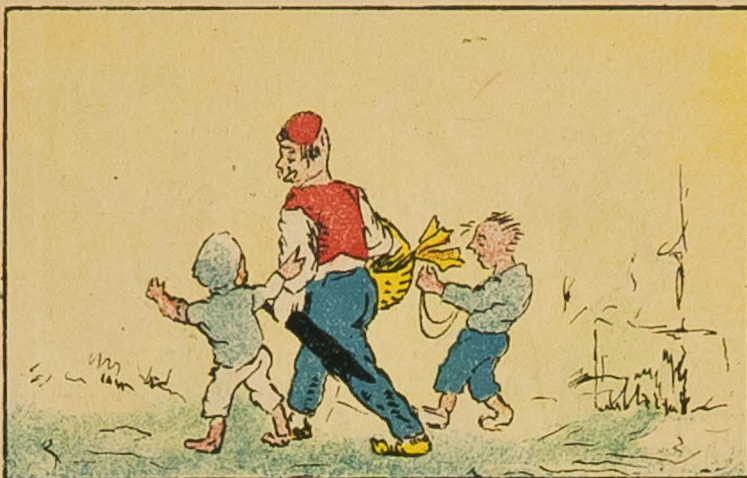
Tko pošalje upravi odgonetke ovih zagonetaka donijet će mu se ime u popisu odgonetača „Dječjeg Vjesnika“

UPRAVA, ADMINISTRACIJA i TISAK
Odl: Graf. Zavod E. Vitaliani i Sin Šibenik
Odg. ured. J. Mravak.

IZNENAĐENJE

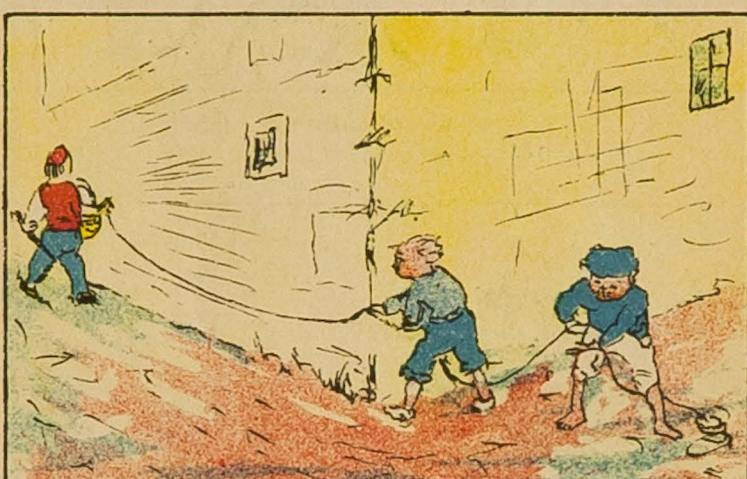
Pravdaš Marko traži vrata
Svoga novog advokata.

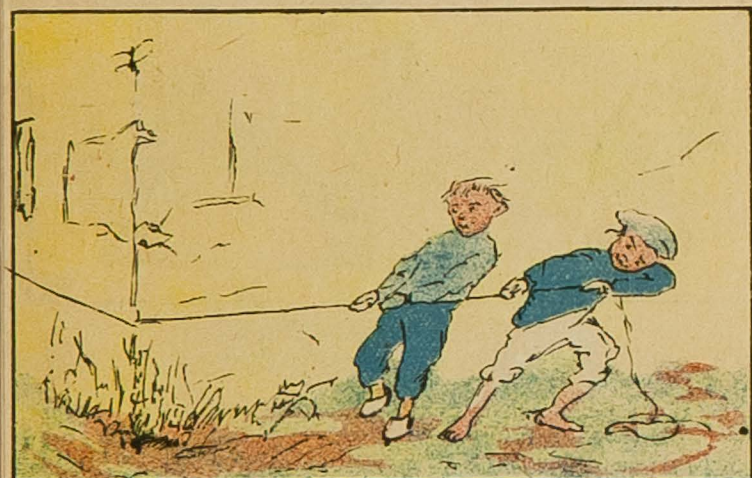
«Evo Marko, tu je, stani!»
Reče Moric prefrigani.

I dok vrata pokazuje,
Maks mu tukca privezuje.

Sad će oba vragoljana
Vući mudro tog purana.

Vuku, vuku, jače, bolje
Ti đavolci dobre volje.

I potežu jače, jače.
Misli Marko: puran skače!

Ali kada spazi što je,
On priveza pseto svoje!

I sad pseto - stvar je stara -
Osvećuje gospodara.

NAŠI JAHAČI

Zdravo, djeco! Gdje ste, gdje ste?
Nešto takva ne vidjeste.

S desne stoji jahač Čira
S lijeve Špira paradira.

Na skakavcu Čira jaši,
Letit zrakom se ne plaši.

To rasrdi našeg Špiru
Pa će da preteče Ciru.

Al doskora eto jada:
Sudare se iznenada.

Prebiše se uslijed pada:
Tko luduje, taj nastrada. (nastavit će se)